

## Литерарни конкурс на страним језицима

Поводом 185 година од оснивања Ужичке гимназије, Стручно веће наставника страних језика наше Школе организовало је, током септембра 2024. године, литерарни конкурс на енглеском, француском, руском, немачком, италијанском и шпанском језику под називом „Врата“ (The Door/ La porta/ Die Tür/ La porte/ Дверь/ La puerta). Позив за учешће на конкурс добиле су и све средње школе у Ужицу, гимназије у Златиборском округу, као и Гимназија „Таковски устанак“ из Горњег Милановца и Гимназија Чачак, са којима наша Школа успешно већ годинама сарађује. Задатак ученика је био да на основу фотографије улазних врата Ужичке гимназије напишу прозни или поетски рад дужине до 500 речи.

На конкурс су стигла 34 рада, од којих су, на велико изненађење свих, више од половине биле песме. И већина награђених ученика су, тако, млади песници различитих сензибилитета и стилова писања.

Свечана додела награда одржана је у Ужичкој гимназији 9. октобра 2024. године, а након тога су се гости из Горњег Милановца и Нове Вароши, заједно са домаћинима, упутили у шетњу Ужицем све до Старог града.

Конкурс су помогле издавачке куће The English Book, Pearson и DataStatus.



## Енглески језик

Мина Ивковић IV2 Гимназија „Таковски устанак“ Горњи Милановац – 1. место  
Професор ментор: Јована Срећковић

### The door

I hear the heartbeats on the other side of the door. Through the thick plywood stained with the tenth layer of sandolin, I can only hear quiet and soft sounds of someones presence, just as a reminder that something, or someone, is waiting on the other side. The metal doorhandle is already loose from all those hands that held it, but were too afraid to open it. They have been holding it for a long time now, believing that the one on the other side, the one whose heart is beating so peacefully and harmoniously, will be the first one to pull it. What is stopping me from being the first one to do it?

It's the coldness; the coldness that I am already used to, the one that's not crossing the threshold I'm standing on. Its cruelty enveloped me and filled all my pores with the exhausting and deadly feeling of emptiness. Fortunately, that cold became a part of me and now I'm more afraid of what's behind the doors, in another, unfamiliar world; and what is perhaps waiting for me there. This terrifying feeling is slowly killing me, the fear of the heat, the sun, the light that will heal me and drip down my body like water, or slip down it like the tight silky dress.

A thin ice layer gripped my organs, soul and heart, so the one whose heart is beating so boldly and defiantly doesn't even know that I'm standing behind this door, wasting my time building up non-existent courage within me. Only one step is separating us, one hand movement that could open this door and take me out of this universe's sewerage where I wallow myself in pity, mud, fog, dirt, in the shadow of all those people who were given light in their lives.

What am I fearing? Is there greater hopelessness than the one I found myself in? Am I afraid of being blinded by the sun or the fire that could melt the ice in me and make me weak and vulnerable, but alive, breathing human again?

The cold metal is slowly tearing my arm tissue, penetrating into the feeble meat of my right hand, the hand that has never touched another human being, the hand that has never felt the heat of someone else's body.

Now it's gone. The ice and the coldness are devouring me, flowing through my veins like poison and finding their ways to every inch of my wounded and lifeless body. The door is still there, I'm still hearing those brave heartbeats, but crossing the treshold is not an option anymore. The sight of a better world can be seen through the keyhole, but I'm unable to press my eye against it and face what this life could've been. One movement of the hand, a light swing of the leg would have been enough for my salvation. But there is no hand, no leg, no salvation anymore.



**Емилија Томић П4 Ужичка гимназија - 1. место**  
**Професор ментор: Невенка Демировић**

The Door

Old and worn, it stands alone  
The weathered frame, a whispered tone  
The hinges creak, a tale untold  
Of great big dreams, of hearts grown bold

Beyond the door, a world awaits,  
Speaking highly of good traits  
Untold secrets and unseen fates  
All peak through the wooden gates

The tainted glass lets light in  
A dance of dust where hopes begin  
You'll be sure once you're in  
Your future lies here, hidden within

You stand inside this new strange space  
Slow, careful steps turn to a pace  
Realising you've found the buried treasure  
The new found happiness has no measure

Settling down, you decide to stay  
Feeling your worries fading away  
You close your eyes to take it all in  
Now the dream is free to begin

In the blink of an eye your frail frame becomes tall  
You lose track of time and soon it is fall  
You don't want to leave this magic hall,  
But one day you ought to, after all

Your heart beats fast, the world outside  
Calls you forth, like the Moon calls tide  
To venture out, to seek something new,  
Yet here lies comfort, known and true



The time you've spent behind this door  
Brings you peace, but fear starts to grow  
With the idea of leaving it behind  
Deafening thoughts holler in your mind

It's the place you've grown to love  
Inside you're content and free as a dove,  
But when that dove tries to fly away  
Will you fight or just make way?



**Дивна Ћитић IV6 Ужичка гимназија – 2. место**  
**Професор ментор: Бранкица Скорковић**

The Door

I stand before a wooden door,  
That's weathered and locked.  
It towers over me,  
Belittling my presence.  
The key is in my hands,  
Yet I fear entering.  
In there hides  
The unknown.  
My imagination runs wild,  
Clouding my mind.  
It could be anything and everything,  
At the same time.  
Remnants of the past,  
Still haunting the present.  
Or the silhouette of the future,  
Looming over.  
The unknown scares many  
And they throw away the key.  
They leave  
And never look back.  
But one must face their fear inside,  
For every beast is kept behind a cage.  
I enter this door  
With nothing but hope.  
Hope that I made the right choice,  
That I came to the right place.  
A place that has solutions  
For whatever may come next.  
We all face locked doors,  
Each bigger than the previous.  
The only difference being  
How we decide to enter.



**Војин Обрадовић Ш6 Ужичка гимназија - 2. место**  
**Професор ментор: Светлана Гавриловић**

The Door

Standing there was quite uneasy,  
And the wind didn't feel breezy.  
Gazing at the massive door,  
But my head knows nothing of its lore

Revisiting all that has come before  
This journey through memories I'll adore?  
Feeling alone offered no release,  
As everyone around me wore the same "leash."

What layed behind were not mere halls,  
But yellowed walls that held my calls.  
Thankful for that leap I made,  
Hair of knowledge yet to be braid.

Thankful for the seeds I tried to sow,  
Greatful for myself allowing me to grow  
Sure of the idea that i wasn't cool  
Together with me say it,  
Being yourself has no rule



**Теодора Ракић IV2 Ужичка гимназија – 3. место**  
**Професор ментор: Бранкица Скорковић**

The door

In a desperate need for a fellow,  
My hailing wasn't given a purpose,  
Climbing, counting steps such narrow,  
Oh, I must be destined,  
A solid surface.

In my own body I became a tenant,  
Attention was caught only by success.  
I rebel. And I came through.  
The perfect world I drew,  
In my head became true.

It could all be an illusion,  
I was given a second chance,  
My thoughts filled with fusion,  
Of confusion, perhaps a trance?  
The journey matters, not the result.  
Kind soul,  
This cruel world is not your fault.

And here I stand with my second attempt,  
Adventure, the door and my curious self.  
Looking for answers, exploring the life.  
Passenger or attendant whichever I choose,  
Because shoes don't determine the way you play,  
And one door doesn't close if you go the other way,  
As long as you stay true to your heart,  
And to kindness and love points your dart.





## Руски језик

**Аријана Вејсиловић Ш1 Средња школа Нова Варош – 1. место**  
**Професор ментор: Марина Шапоњић**

### Дверь

Вчера вечером дождь как-то странно бил в окна господина Волковича, который жил на четвертом этаже ветхого здания на улице Советской. Он не мог спать. На улице было пустынно, и можно было увидеть лишь нескольких прохожих с зонтиком в руках. Господин Волкович сидел у окна и насчитал в общей сложности 6 человек, прошедших мимо его здания. Он ничего о них не знал, но наблюдать за ними было интересно. Пепельница была полна окурков, и после каждой зажженной сигареты он надеялся, что сон придет к его глазам.

Говорю вам, вчера вечером, должно быть, произошло что-то странное, потому что господин Волкович чувствовал себя настолько беспокоенно внутри, что ему пришлось выйти на улицу и подышать воздухом. Дождь все еще шёл, и его голова была защищена шляпой. Он гулял вокруг своего здания и смотрел на его стены; он задавался вопросом, когда оно было построено, потому что оно выглядел довольно старым. За ним, в одном углу, он заметил дверь, деревянную, протертую внизу; он никогда раньше их не видел. Я не знаю, что именно происходило у него в голове, но господин Волкович выглядел заипнотизированным. Что находится за дверью? Он постучал два или три раза, но ответа не последовало. „Гм, странно“, - подумал Волкович. Он не хотел показаться неприятным, но ему все равно пришлось подсмотреть. Темнота. Господин Волкович так расстроился, что решил открыть их, что бы за ней ни стояло. Однако дверь была заперта. Волкович злился, он был мокрым от дождя, но отдавать дверь ему не хотелось. Он начал стучать по ней, пытаясь прорваться внутрь. Ему было так любопытно, что он потерял рассудок. Он кричал на дверь и умолял, чтобы её открыли. Я не знаю, почему он был так нетерпелив, он мог дождаться рассвета и поискать ключ. Но господину Волковичу это не пришло в голову. Он так разозлился, что не почувствовал, когда снег сменил дождь. Когда его гнев утих, Волкович прислонился к двери и заснул.

Сегодня весь район говорит только об этом, поскольку господина Волковича нашли замерзшим сегодня рано утром. Мне не понравился господин Волкович, но мне пришлось спуститься и проверить эту дверь самому. Она всегда была там, обычная запертая дверь. Я пытался найти ключ, но его нигде не было. Соседка со второго этажа говорит, что раньше была кладовка, но ключи потерялись, и за ней ничего нет, кроме пыли и старых коробок. Что бы ни, эта дверь не предназначена для того, чтобы я мог её открыть.



## Француски језик

Сара Томашевић IV2 Средња школа Нова Варош – 1. место

Професор ментор: Садика Башовић

### La porte

Respirer, expirer. Je ferme les yeux et attrape la poignée de porte, espérant un bon résultat, tandis que la sueur coule sur mon front. La peur m'a envahie.

La grande porte est devant moi. Apparemment très ordinaires, mais je ne sais pas ce qu'il y a derrière. Celles-ci sont faciles à ouvrir, mais cela me dérange encore plus. Je suis confuse. Parce qu'il y en avait beaucoup, verrouillées, dont j'avais les clés et que je regardais avec aisance. Mais je n'ai pas pu les déverrouiller. Ou même si je le faisais, je serais déçue de ce qu'il y avait derrière elles, à cause de mes illusions qui n'étaient pas la réalité. Au fait, qu'est-ce qu'une porte? La sécurité? Un nouveau départ possible? Succès? Déception? Elle est à l'entrée. Et à la sortie. Elle est la sécurité pour celui qui est à l'intérieur, mais peur possible pour celui qui est à l'extérieur, qu'il s'agisse d'une maison, d'un bâtiment ou de toute institution. Ou même le cœur? Il est difficile d'entrer par cette porte. Mais c'est encore plus difficile d'en sortir. Chaque pas faux rend cette porte de plus en plus forte. Avec plusieurs cadenas. Presque impénétrables. Car elle offre, en tant que telle, une plus grande sécurité. Mais, je demande, que se passera-t-il si la porte devient vraiment impénétrable? Peut-elle se briser en petits morceaux sous la pression, et se rassembler depuis le début? Y a-t-il une possibilité d'entrée et qu'arrive-t-il à ceux qui étaient derrière cette porte?

Inhaler. J'ouvre les yeux et je réalise que je suis courageuse. C'est juste une porte, j'ai besoin de me détendre. C'est moi qui décide si je vais l'utiliser à nouveau. Si je n'aime pas ce qui m'attend, je me retourne et je pars. Je la ferme. C'est si simple. Dans la vie il y a beaucoup plus de portes qui doivent être ouvertes et cela ne signifie pas que vous devez rester derrière chacune d'entre elles. Non, vous n'êtes pas obligé de la faire. Chaque choix est une nouvelle porte dans la vie, et si. Je me rends compte que mon choix est mauvais, je vais claquer et verrouiller cette porte. Je sortirai avec une clé de plus attachée au pendentif "NE PAS OUVRIR!" C'est aussi simple que cela. La peur est une illusion.





## Италијански језик

Бурђија Пејчић ПЗ Ужичка гимназија – 1. место  
Професор ментор: Бојана Броћић

### La Porta

Mezzo aperta,  
Chiamando il mio nome.  
Una sorte incerta,  
Un sentiero multicolore.

Chi sarò?  
Che farò?  
Tra molti mondi,  
Quale sceglierò?

Ho solo 16 anni,  
Nessuno dei miei sogni è ancora morto  
Un futuro storto,  
Se non iniziano a sparire.

Volevo diventare una cantante, ma mi sono persa nella  
canzone  
Volevo diventare professoressa, ma dicono che ci voglia  
troppa dedizione  
E tutti i miei sogni non porterebbero soldi.

Dovrei essere un avvocato,  
Una dottoressa, o un accademico  
Ho bisogno di un lavoro rispettato.

Il denaro è la ragione per cui esistiamo  
Ma deve essere così?  
Voglio aprire la porta ed essere ciò che amo  
Non mi nasconderò dietro specchi nebbiosi.



## Немачки језик

Јована Трговић III Ужичка гимназија – 1. место

Професор ментор: Исидора Шиљак

### Die Tür

Wir treten durch die Tür das Lebens ein,  
wir gehen durch die Tür des Todes aus,  
und in der Zwischenzeit öffnen wir unzählige neue Türen.  
Wie viele noch Türen warten, hinter dieser Tür des Lebens, auf mich?

Wie viele Türen werde ich hart zuschlagen,  
und wie viele werde ich sie geräuschlos schließen?

Wie viele Türen wird das Schicksal mir öffnen?

Wie viele Türen wird der Gott mir öffnen?

Wie viele Türen werde ich mir öffnen?

Wie viele Türen öffnet sich mir nicht?

Wie viele sich werde ich nicht öffnen?

Ich werde stundenlang vor ihnen stehen,

ich werde sie mir tagelang ansehen

und ich werde sie nicht öffnen.

An welcher Tür werde ich zu spät kommen?

Wie viele falsche Schlösser werde ich aufschließen?

Für wen werde ich meine Tür abschließen?

Wer wird mich durch seine Tür lässt?

Wie viele noch Türen warten, hinter dieser nicht besonderen Tür, auf mich?

Die Tür ist schwer, für jemanden sie ist leicht.

Vor vielen Türen mein Hand zittert.

Die Tür ist ein Hindernis, für jemanden sie ist unsichtbar.

Für jemanden ist es ein Eingang, für andere ein Ausgang.

Für jemanden ist es eine Chance, für andere ein Fehler.

Für jemanden ist es ein Märchen, für andere eine Strafe.

Warum ist eine offene Tür ein positives Zeichen?

Warum ist eine geschlossene Tür ein negatives Zeichen?

Liegt es daran, dass die Tür weh tut, wenn sie uns vor der Nase zufällt?

Wir schließen die Tür, wenn wir weglaufen,

wir schließen die Tür, wenn es kalt is,

wir schließen die Tür, wenn wir Angst haben.

Wir gehen zur Tür hinaus, wenn wir einen Fehler machen.

Wir öffnen die Tür nur, wenn wir sicher sind.

Ist es nur Angst, die uns zuflüstert, während unsere Hand schon am Schloss liegt?

Angst kontrolliert uns. Wirst du es zulassen?

Wirst du die Tür öffnen?

Das ganze Leben ist öffnet und schließt verschiedene Türen.

Einer nach dem anderen, wie in einem endlosen Traum, wie auf einem Förderband, wie Dominospiel...

Oder das Leben ist nur ein Rennen?

Wie schnell und wie viele Türen werden Sie öffnen, während deine Zeit tickt?

Bis du die letzte Tür öffnest, hinter der es keine letzte Chance gibt.



Es gibt keine andere Tür.

Die Zeit wird knapp, die Illusion hat ein Ende und alle Türen werden verschwinden.

Keine Tür dazwischen ist mehr wichtig, noch wir werden uns nicht an sie erinnern.

Nur diese Tür des Anfangs und des Endes wird einen Abdruck in uns hinterlassen.

Diese Tür gehört dir.

Öffne sie jetzt.

Öffne sie selbst.

Oder es bleibt für immer geschlossen.

Wenn sich, wie durch ein Wunder, von selbst öffnet,

wirst du durch diese Tür gehen?